

عنوان مقاله:

محبت و معرفت در آثار غزالی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 16، شماره 62 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

رقیه علوی - مربی گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران.

محمدعلی گذشتی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

فرهاد کاکه رش - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات علوم انسانی، واحد مهاباد، دانشگاه آزاد اسلامی، مهاباد، ایران.

خلاصه مقاله:

محبت و معرفت یکی از مهم ترین درون مایه های فرهنگ اسلامی و ادبیات عرفانی بوده و در آثار بزرگان ادب و عرفان بازتاب های گوناگونی داشته است. امام محمد غزالی طوسی، یکی از مشهورترین دانشمندان اسلام و ایران در قرن پنجم است که در آثار خود به ویژه در کیمیای سعادت و احیاء علوم الدین به خوبی از آن استفاده کرده و دیدگاه های نوی را ارائه داده است. این مقاله با هدف بررسی و تحلیل جایگاه عشق و معرفت در آثار غزالی با روش پژوهشی توصیفی-تحلیلی نگارش شده است. یافته های مقاله نشان می دهد که غزالی در باب محبت به ندرت از واژه عشق استفاده می کند و محبت را به عکس اغلب عارفان و طرفداران مکتب عرفانی بر عشق ترجیح می دهد. معرفت در آثار وی اعم از حسی، عقلی و شهودیست هر چند که تنها راه وصول به کمال و حقیقت را معرفت شهودی می شناسد سو برای رسیدن به معرفت شهودی، تلاش و مجاهدت و تزکیه نفس سالک را ضروری می داند.

کلمات کلیدی:

محبت، معرفت، غزالی، ادبیات عرفانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311381>

